

Sygn. akt V CSK 470/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa E. S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 lutego 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje radcy prawnej S. G., prowadzącej "L. kancelarię prawną i odszkodowawczą" w W. i poleca Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w (...) aby wypłacił 2.700,- (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu P.A. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwany P. A. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lutego 2020 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 czerwca 2019 r., którym częściowo uchylono nakaz zapłaty na rzecz powoda E.S.A. z siedzibą w W. co do kwoty 17 058,09 zł, pozostawiając w mocy nakaz na kwotę 67 788,55 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 709 § 2¹³ k.c. poprzez przyjęcie niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy przez powoda, który - w ocenie skarżącego - wypowiedział umowę tylko i wyłącznie ze względu na fakt zalegania z opłatą wyłącznie jednej raty. Bezpodstawne - w ocenie - skarżącego - przyjęcie, że pozwany nie kwestionował faktu wypowiedzenia umowy leasingu przez powoda oraz nieuwzględnienie faktu, że na dzień wypowiedzenia umowy pozwany posiadał u powoda ogólną nadpłatę z tytułu wszystkich umów leasingu rozważanych łącznie w wysokości 72 315,67 zł, zaś z tytułu przedmiotowej umowy odrębnie w wysokości 17 058,09 zł.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15,

nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Należy bowiem podkreślić, że Sąd Najwyższy związany jest w sprawie ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przez sądy powszechne ją rozpoznające (art. 398³ § 3 k.p.c.). Oznacza to, że Sąd Najwyższy ocenia argumentację skarżących tylko o tyle, o ile jest ona oparta na tych elementach stanu faktycznego, które zostały uznane przez sądy *meriti* za ustalone. W niniejszej sprawie, na stronie 13 uzasadnienia Sądu drugiej instancji widnieje informacja, że skarżący nie zdołał wykazać, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem ponad zakres udowodniony w opinii biegłej B. L. Kwota ta, nazywana przez skarżącego „nadpłatą” została już uwzględniona przez Sąd odwoławczy, a kwota wyrażona w nakazie zapłaty o nią zmniejszona. Z tej przyczyny skarżący nie może powoływać się na tę samą kwotę w skardze kasacyjnej. Nie mogłaby ona bowiem zastać uwzględniona w sprawie dwukrotnie. Jeśli zaś chodzi o drugą wymienioną przez skarżącego kwotę, to nie udowodnił on, dlaczego posiadanie ewentualnej nadpłaty odnoszącej się do pozostałych umów leasingu zawartych z powodem wykluczało realizację porozumienia wekslowego. Z tej przyczyny kwestia istnienia takiej nadpłaty pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu orzekł zaś na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

